

2013 október Hónapló

Lá ngh Júlia: Ismét Nusi

Országos tanévnyitó. Templomban! A gyerekeknek az órarendben kötelező hittan, erkölcsstan és iskolában penészedés délután négyig. Tanároknak megemelt óraszám, kötelező benntartózkodási idő, nulla túlóradíj, igazgatójelölteknek helyesírási hibákkal teli copy-paste pályázat; mintha mindez együtt és még több lenne a „pedagógus életpálya-modell”. Ez a szó már akkor gyanús volt nekem, amikor legelőször hallottam. Gondoltam is, hogy mozgalmat indítok a nyugdíjas életpálya-modell propagálására. Sőt nagymama életpálya-modellt is lehetne... Erről sokat tudnék mesélni, itt volt nálam négy unoka plusz egy vendéggyerek nyáron, lekvárfőzésben is rendesen teljesítettem, de most már csönd van, évkezdet, ki-ki elment a munka frontjára, iskolába, könyvtárba. Nekem még itt van dolgom falun, később megyek föl Pestre. Hogy mi újság, azt úgyis tudom, nem kell mindenáron személyesen is jelen lenni, minden hír sokszorosítva zúdul a nyakamba az interneten, pedig a Facebookot ívbem kerülok.

Gondoltam, összegyűjtöm azokat a híreket – már a pusztas felsorolásuk is kitenné a havi penzumot –, amelyektől fölmeleg a vérnyomásom, nyögök vagy szitkozódni kezdek. De értelmetlen lenne elmondani, amit mindenki naponta követhet a hálón, hogy vérnyomásnövelőnek csak az ellenzéki együttműködés rendszerének kanyarjait említsen. Különben is, mire ez megjelenik, már minden teljesen másképp néz ki. Reméljük, jobban.

Hagyjuk hát a média híreket, és lássuk az életet. Testközelben, a hús-vér valóságot, ezúttal ismét Nusi képében.

Meséltem én már róla többször is ezeken a hasábokon, tán még másutt is, utoljára a lánya lakodalmáról, egyszer régen az egyik fia temetéséről, aki 16 évesen a veszprémi várbörtönben felakasztotta magát. Azóta sok idő eltelt, népesedett a család, már hat unokánál tartunk, a legkisebbik, öt lány után az első fiú, most múlt egyéves, odavan az apjáért, már amikor láthatja.

Merthogy még mindig sitten van a Hajninak az a semmirekellő férje, meséli Nusi. Megvolt a másodfokú tárgyalás, le is vettek néhány vádat róla, például a fosztogatást, mert azt aztán tényleg nem csinálta, de azért mégsem engedték szabadon. Rajta maradt a testi sértés, ülhet tovább, eddig öt és fél hónapot már letöltött, összesen két év két hónapot kapott első fokon. Aztán miért nem engedték ki, ha a többi vád a másodfokon nem állt meg, azt nem tudjuk, az ügyvéd azt mondta, tovább viszi harmadfokra. Háromszázet kért. Mondtuk, hogy most még

nem fizessük ki, majd a végén. Tudod, mindenekeelőtt a vizet szeretnénk visszkapni, most arra kell a pénz. Kétszázhuszezerrel tartozunk, elvágta a vizünket, hónapok óta csak csöpögve jön, meg lehet ettől örülni, nem tudunk fürdeni, még a két kicsinek is alig telik meg a lavór, hogy lemosdassuk őket, mosás, főzés, mosogatás kész kín szenvedés. A Hajninak a babával összesen negyvenezer forintja van havonta. A piarc meg már alig hoz valamit. Örülhetünk, ha visszajön, amit beletettünk. Van, hogy még a helypénz is alig. Háromezret fizetek a helyért, múltkor a Tibitől egy ugyanakkora helyért a tulaj hatezret kért. Azt csinál velünk, amit akar. A Tibi fiam sok árut hozott Németországból, egy hétig odavolt, tudod, Ausztriába nem mehet, ki van tiltva, azért a hülyeségért, amit egyszer csinált, azt le is ülte ott, elég hamar kiengedték jó magaviseletért, de három évre kitiltották az országból. Úgyhogy most kerülővel megy a cseheken át Németbe, sok a benzinpénz, és ha egy hétig elvan, közben enni is kell valamit, veszi a sok forintokér' a drága eurót, aztán, mikor végre hazaér, és árulná a cuccot, hát nincs vevő. Főleg bicikliket meg bicikligumikat árul. Vannak neki Romániából rendszeres vevői, csak éppen az a baj, hogy nem elég rendszeresek, megbízhatatlanok, azt mondják, jönnek, oszt mégse jönnek, a Tibinek is két gyereket kell eltartania, a Bodza kislányát, meg az Aranyét, az elvált feleségéét, bár annak sokszor nem jut. Nem is szokta kérni, ha nem kap. Van állása, elvégezte az iskolát, szociális gondozó, öregotthonba dolgozik. Gyerekek közt jobb lenne, de ne panaszkodjunk. Rendes lány az, sokkal jobb fajta, mint ez a Bodza, ettől meg kell ám örülni.

Miért, mi baj a Bodzával?

Hát nem csinál az semmit. Mindent szertehagy. Csak úgy fut a szoba. Meg aztán nem áll a sarkára. Nem asszony az a talpán. Nem tud parancsolni az urának. Soha nem szól rá. Miért hagyod, hogy az urad éjszaka járjon haza? Néha még akár reggel is? Már mér nem kérdezed meg, hol járt, mit csinált? Micsoda asszony vagy te? Mert csalja ám a Tibi, tudod, milyen csélcsap volt a világ életibe. De a Bodza fél a pofontól. Osztán mi bajod lesz attól? Egy-két pofont minden asszony kibír. Állj a sarkadra! De az nem mer. Vagy nem akar. Mer jobb így neki.

Az Arany bezzeg nem hagyta magát. Hol voltál? Mit csináltál? Kivel csaltál meg, te disznó? A Tibi meg bizony ütötte, nem tűrte az a kérdezősködést. Ott is hagyta az asszonyt, még egyéves se volt a gyerek. Mer talált magának egy ilyen, mint ez a Bodza, aki meg se mukkan.

Azt még nem is mondtam, hogy a Hajninak fizetnie kell a bírság részleteit, hetven volt, negyven még hátravan belőle. Átvállalta az urától, attól a semmirekellőtől, vezetett, oszt nekiment egy oszlopnak, és kidöntötte, szabálysértési bírság. Rettegünk, hogy jönnek a Hajniért, és elviszik, mert amit nem fizet ki, azt le kell ülnie.

Lehet, hogy én inkább leülném.

Nem tudod, mit beszélsz. Én tudom, milyen bent lenni. Először csak javító-nevelőben voltam, Rákospalotán, ott nem volt semmi baj, iskolába is jártunk, olyan volt, mint egy kollégium, aztán Tökölön, rövid időre, harmadjára pedig... jaj, az nagyon rémes volt. Hogy miért, mit csináltunk? Hát loptunk. Mulattunk a férfiakkal, aztán amikor már jól leitták magukat, észrevétlenül elvettük a pénztárcájukat. Illetve, ha észrevették, lebuhtunk. De az olyan rossz volt, hogy én azóta semmi olyat nem csinálok, amitől bekerülhetnék. Mondom is ezt itthon eleget,

hogy vigyázzanak magukra, de csak a lányok hallgatnak rám.

Akkoriban még voltak akár harminczemélyes cellák is. Nem az elzártág volt rossz, hanem a társakat elviselni. Volt egy nő, aki nagyon utált engem, állandóan piszkált, köztöködött, provokált. Rettenetesen el volt csúfítva az arca, a férje csinálta, mert nagyon féltékeny volt. A nő nagyon szép lehetett, mutatott fényképet, tényleg az volt, igazi szépség, de aztán csupa heges seb, forradás és dudor lett az arca, a férje vágta bele, késsel. Hogy ne kívánja meg más férfi, és ő se próbáljon meg tetszeni.

Hát az a nő valamiért nagyon haragudott rám, nem tudom, miért, de annyira, hogy megállás nélkül kötekedett velem. (Talán mert te meg szép voltál, vettem közbe, de nem reagált rá.) Mondtam én, hogy hagyjatok békén engem, én nem bántok senkit, ki kell bírunk, amíg itt vagyunk... Tudod, akkor már megvolt az első két gyerekem, az anyámra bíztam őket, bementem a tanácsba elintézni, hogy az anyám legyen a gyámjuk, amíg benn vagyok, az uramba nem lehetett bízni, el is váltunk. Rettenetes volt, amikor anyám hozta őket beszélőre, sírtunk mindannyian, és amikor el kellett menniük, annyira zokogtak a gyerekek, hogy a szívem meghasadt.

Szóval az a nő. Addig piszkált, hogy egyszer aztán nem bírtam tovább. Nekimentem, összeverekedtünk, alig bírtak minket a többiek szétválasztani, téptük-rúgtuk egymást, a haját is ki akartam szakítani. Este aztán, amikor jelenteni kellett, én voltam a zárkafelelős, kérdezik, történt-e valami, mondom, semmi. Csönd. Mindenki várt, hallgatott. Semmi? Semmi. Az a nő se szólt. Egy szót se. Azután ő lett ott a legjobb barátnőm.

Megvan még? Á, dehogya, ki tudja, hol van, a zárkabarátok kinn már nem maradnak meg. Minek is. Mindenkinek megvan a családja, örül, ha arról gondoskodni tud.

Ma is a lányok hazajöttek a piarcról, én maradtam itthon a kicsikkel, hát éppen csak annyit kerestek, hogy meglegyen a mai enivaló. De ha az megvan, máris jobb, legalább van mit ennünk, nem kell úgy kuncsorogni, hogy valaki adjon pénzt kenyérre.

Lola jön, azt mondja, virágot akar tetováltatni magára, ide ni, mutatja, bokától térdig végighúzva a kezét oldalt, a lábán, aztán a mobilján is megmutatja, milyen virágot akar, szép pirosat, kacskaringósat. Nusi tiltakozik. Ne, lányom, ne jelöld meg magad, te most szép tiszta vagy, nincs rajtad semmi, ne is legyen. Mér, te is elmentél a Pacalhoz újabb tetoválásra!

Ez bizony igaz, de Nusi most már éppenséggel eltüntetni akarja a fiatalkorában a karjára vésett neveket. Jobb alsókarján már kék és piros, dús növényzet fedi az ifjúság férfiemiékeit. De erre csak legyint, inkább azt mutatja, hogyan ázik be a tető a fejük fölött. Meg az egyik oldalon a szomszédok felé lyuk van a falban, nagy kartondobozok lapjaival tömöm be, nyögi, de hát mi lesz itt télen.

Nem emlegetem föl, hogy ne fájjon a szíve, de eszembe jut, hogy tíz-tizenöt évvel ezelőtt még voltak aranyai, gyűrűk, láncok, vastag karkötők, az egész halom rendszeresen ide-oda vándorolt a zaci és Nusi között, volt, hogy csak arra kért kölcsön, amíg kiveszi az aranyait, mert lejárt a határidő, és elvesznének. Kiveszi, aztán visszateszi, és a pénzt visszaadja.

Ezek voltak a régi szép idők, de az arany mind odaveszett már, évek óta nem is hallok róla, csak amikor újabb unoka születik, akkor a föld alól is előteremti a pénzt, hogy egy aranyláncot vegyen az újszülöttnak. Eddig csupa lány volt, az mind Szűzanya-érmét kapott a láncra, de hát ez a hatodik unoka most fiú, annak nem lehet Szűzanyát a nyakába, talán majd egy kis keresztet csináltatok, mondja ábrándozva Nusi. Tiszteletben tartja a hagyományokat.

Tetszik Az ismerőseid közül te lehetsz az első, akinek ez tetszik.

Kapcsolódó írások:

1. **Lángh Júlia: Nusi – avagy egy asszony élete** Nusi jön, talált valakit, aki idehozza kocsival, nincs kétszáz...
2. **Lángh Júlia: Rangkórság** Már akkor tudtam, hogy a jelképekből csak baj lehet, amikor...
3. **Lángh Júlia: Rokkantak** Váratlanul fölbukkant Monique; valamilyen nemzetközi találkozóra készült Krakóba, és nem...
4. **Lángh Júlia: Fasírató** Tájép csata közben. A kettős villamost pótló rozoga buszról elkeseredetten...
5. **Lángh Júlia: Vigyázó szemetek?!** Amikor ezt írom, még csak néhány napja van új elnöke...

Cimkék: **Lángh Júlia**